

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

w sprawie radcy prawnego **F. W.**

obwinionego z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych,

art. 286 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k. i in.

na posiedzeniu w Izbie Karnej

w dniu 21 kwietnia 2017 r.

z urzędu w przedmiocie dopuszczalności skargi na orzeczenie

Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w [...]

z dnia 25 stycznia 2017 r., sygn. akt WO-.../16

p o s t a n o w i ł :

pozostawić skargę bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z [...] pismem z dnia 1 marca 2012 r. złożył wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego (właściwie – wniosek o ukaranie; zob. art. 68¹ ust. 1 u.r.p.) przeciwko radcy prawnemu F. W. o szereg czynów wypełniających znamiona przestępstw, m. in. z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych z [...] orzeczeniem z dnia 12 czerwca 2012 r., sygn. akt D .../2012, uznał obwinionego za winnego zarzucanych mu czynów i wymierzył mu m.in. karę pozbawienia prawa do wykonywania zawodu. W wyniku odwołania obwinionego od ww. orzeczenia Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w [...] orzeczeniem z dnia 4 grudnia 2012 r., sygn. akt WO...-2012 uchylił orzeczenie Sądu pierwszej instancji i przekazał sprawę do

ponownego rozpoznania Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych z [...], który postanowieniem z dnia 15 września 2016 r., sygn. akt D .../2012, umorzył postępowanie dyscyplinarne.

Postanowienie to na skutek odwołania Ministra Sprawiedliwości oraz pokrzywdzonego zostało uchylone na mocy orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w [...] z dnia 25 stycznia 2017 r., sygn. akt WO-.../16, które następnie stało się przedmiotem skargi obrońcy obwinionego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga na orzeczenie sądu odwoławczego jest niedopuszczalna.

Zgodnie z art. 74¹ pkt 1 u.r.p. w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego. Zastosowanie, poprzez ten przepis odsyłający, instytucji normujących proces karny jest dopuszczalne jedynie wówczas, gdy brak danego unormowania podyktowany był względami techniki prawodawczej, tj. zwłaszcza potrzebą zapewnienia syntetyczności tekstu prawnego i unikania zbędnych powtórzeń, zaś specyfika postępowania dyscyplinarnego nie stoi na przeszkodzie zastosowaniu unormowania zawartego w Kodeksie postępowania karnego.

Przenosząc te uwagi na grunt realiów procesowych niniejszej sprawy należy zauważyć, że skarga na wyrok sądu odwoławczego – pomimo umiejscowienia jej w dziale XI k.p.k. – jest zwykłym środkiem odwoławczym, nie zaś formą nadzwyczajnego środka odwoławczego, jak np. instytucja wznowienia postępowania. Z punktu widzenia zasady samorządności korporacji zawodowych (art. 17 ust. 1 Konstytucji RP), w tym także zrzeszających wolne zawody prawnicze, przyznanie Sądowi Najwyższemu instrumentu prawnego, umożliwiającego daleko idącą ingerencję w funkcję orzecznicze samorządu radców prawnych, pomimo braku jakiegokolwiek unormowania tej kwestii w ustawie korporacyjnej, wymagałoby szczególnego uzasadnienia aksjologicznego, tak jak ma to miejsce w odniesieniu do instytucji wznowienia postępowania, która pełni istotną funkcję gwarancyjną w kontekście *quasi*-karnego charakteru postępowania

dyscyplinarnego. Tak doniosłej roli nie można przypisać skardze na wyrok sądu odwoławczego. Wobec braku choćby częściowego unormowania skargi na wyrok sądu odwoławczego w ustawie o radcach prawnych, biorąc pod uwagę specyfikę postępowania dyscyplinarnego oraz charakter instytucji określonej w rozdz. 55a k.p.k., należy uznać, że brak jest podstaw do jej stosowania w odniesieniu do orzeczeń sądów odwoławczych drugiej instancji, tym bardziej, że instytucja ta jest zastrzeżona dla rozstrzygnięć zapadających w formie wyroków, wydawanych przez sądy w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej, nie zaś w stosunku do orzeczeń wydawanych w imieniu określonej korporacji zawodowej.

Na marginesie wolno jeszcze zauważyć, że nawet gdyby uznać dopuszczalność instytucji określonej w art. 55a k.p.k. w postępowaniu dyscyplinarnym w sprawach radców prawnych, to w niniejszej sprawie i tak by ona nie przysługiwała. Zgodnie bowiem z art. 25 ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r. poz. 437), która weszła w życie w dniu 15 kwietnia 2016 r., w postępowaniach, o których mowa w ust. 1 art. 25 ww. ustawy, stosuje się przepisy rozdziału 55a ustawy zmienianej. Przepis art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. stanowi natomiast, że jeżeli na podstawie dotychczasowych przepisów, po dniu 30 czerwca 2015 r. skierowano akt oskarżenia, wniosek o wydanie wyroku skazującego, wniosek o warunkowe umorzenie postępowania lub wniosek o umorzenie postępowania przygotowawczego i orzeczenie środka zabezpieczającego, postępowanie toczy się według przepisów dotychczasowych do prawomocnego zakończenia postępowania.

Z powyższego wynika, że z uwagi na treść art. 25 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. przepisy rozdziału 55a kodeksu postępowania karnego stosuje się do spraw, w których postępowanie sądowe zostało wszczęte po dniu 30 czerwca 2015 r. (zob. Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia 28 lipca 2016 r., IV KZ 39/16 LEX nr 2076412; z dnia 24 sierpnia 2016 r., IV KS 1/16; z dnia 14 września 2016 r., V KS 1/16; z dnia 20 października 2016 r., V KS 2/16; z dnia 22 listopada 2016 r. IV KS 2/16 LEX nr 2152403). W świetle przedstawionego stanu prawnego, biorąc pod uwagę fakt, że w niniejszej sprawie zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wystąpił z

wnioskiem o ukaranie pismem z dnia 1 marca 2012 r. skarga na orzeczenie sądu odwoławczego byłaby i tak niedopuszczalna.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

kc